

Рождество Христово като божествено обещание

Монс. Георги Йовчев, Софийско-Пловдивски епископ

Скъпи братя и сестри,
Аз мисля, че Рождество Христово е нещо велико, защото Синът на Живия Бог Отец става човек като нас. Следпричастната молитва от днешната литургия казва това: Величието на Бога ще се разкрие и всички хора ще видят Божието спасение (Вж. Ис. 40, 5). Рождеството на Христос е последното събитие на нашия живот и на нашия свят, успех и спасение. В лицето на Исус от Назарет, в Божия син разпознаваме Бог, Който иска да изпълни това обещание по човешки начин.

Ето това е осяществяващата и същевременно затрудняваща поука на коледното събитие. Бог става човек, за да може като Исус, като наш брат да живее в нашия свят, да го промени, да го обнови. Въплътеният Бог избира безсилието на човека, за да разгърне силата на Своето спасение. Това е трудността, свързана с Рождеството. Бог не иска да ни даде щастие по силата на Своето величие, а по силата на човешката бедност.

Ако въпросът с Рождество Христово стои така, тогава божественият коледен план за нашето щастие ни предразполага по-скоро към плач, отколкото към смях. Мисля, че не е така! Ние имаме сигурна причина за радост над този коледен план - Бог ни обещава щастие. Той ни осигурява това щастие чрез Своя син Исус, Който е наш брат. Неговият план ще се осъществи в подражанието на Исус Христос.

Нека допуснем, че това са трудни стъпки към една далечна цел. Ние не можем да ги наречем нежни или галтовни стъпки - не, по никакъв начин. Обаче това са коледни стъпки. Защото от първото Рождество Христово насам Бог в лицето на Исус Христос минава по всички пътища, за да създаде заедно с нас един по-човечен свят.

Нека да бъде свято и благословено Рождеството на Христос, нашия Господ, Единородния Син Божий, Който стана като нас човек, за да станем и ние в Него обогатени чрез Неговата божественост.

„Рождество“ - худ. Лоренцо Лото, 1523 г.

Празник на българските мъченици

На 15 ноември в Белене бе организиран празник на българските мъченици - блажен епископ Евгений Босилков, блажен Камен Вичев, блажен Павел Джиджов и блажен Йоасафат Шишков. Във връзка с литургичния им празник 13 ноември както цялата Никополска епархия, така и представители на всички католически епархии в България се включиха в отбелязването на това паметно събитие. То бе включено и като част от културните събития в инициативата на президентството „25 години свободна България“, провеждана се под егидата на президента на републиката Росен Плевнелиев.

За празника в Белене пристигнаха гости от цялата страна и от Италия. Това бяха папският нунций в България монс. Анселмо Гуидо Пекорари, апостолическият екзарх монс. Христо Пройков, председател на Епископската конференция на Католическата църква в България, епископът на Никополската епархия монс. Петко Христов, отец Данило Мацони - провинциален настоятел на Конгрегацията на отците пасионисти в Северна Италия, отец Пиерджорджо Бартоли - провинциален настоятел на отците пасионисти от Цент-

20 години присъствие на Салезианите на Дон Боско в България

През един есенен ден на 1994 г. нашият баща Иван Папучиев се прибра насълзен вкъщи и ни разказа за срещата си с едни свещеници от Чехия, които са започнали да ремонтират сградата на католическата църква от източен обред в Казанлък с намерението да възстановят дейността ѝ. В първия момент не осъзнахме каква съдбоносна вест ни съобщи. След минути го помолихме да повтори казаното. Не беше за вярване! Черквата в Казанлък отново ще стане духовен център в

сърцето на Розовата долина! Още на следващия ден и ние се запознахме с двамата отци Петър и Антон. Ако може да се говори за любов от пръв поглед, то това се случи в тези отдалечени във времето дни! Отците станаха неотменна част от нашето семейство. Сякаш цял живот сме живели заедно! И днес, ако в рамките на 2 - 3 дни не чуем по телефона „Хвален Исус! Отец Петър съм. Как сте?“, значи или е болен, или не е в страната.

На стр. 9

„Каритас“ - Русе, разкри нова социална услуга

Център за социална рехабилитация и интеграция за лица, останали без подслон, разкри „Каритас“ - Русе, през октомври. След спечелен конкурс бе подписан договор с община Русе за предоставяне на тази услуга като държавно делегирана дейност. Тя ще се осъществява в сградата на приюта „Добрият самарянин“ и ще има капацитет 15 места.

„Каритас“ - Русе, ремонтира и обзаведе специализирани помещения за учебна дейност, трудова терапия, дърводелство, спортна зала, кухня и пералня. Екип от социолог, ерготерапевт, психолог, трудов терапевт и спомагателен персонал ще работи с потребителите - както хора от приюта, така и други извън него, останали без подслон и живеещи в риск. Предвижда се в центъра да бъдат осъществявани рехабилитационни процедури, психотерапия, ерготерапия, трудотерапия, арттерапия, музикотерапия, да се сформират курсове по начално образование, компютърна грамотност, градинарство, готварство и пчеларство, както и група за хора със зависимости.

На стр. 2

На стр. 7

Вицепрезидентът Попова откри в Рим конференция, посветена на българските католици

Конференция на тема „Българските католици - вековен културно-исторически мост в Европа“ откри в Българския културен институт в Рим вицепрезидентът Маргарита Попова. Форумът е организиран от посолството на България при Светия престол и е под патронажа на българския вицепрезидент и на Папския комитет по исторически науки.

Конференцията се проведе по повод 340 години от смъртта на българските католици Петър Парчевич, Петър Богдан и Филип Станиславов и във връзка с 20-годишнината от установяване на дипломатически отношения между България и Суверенния Малтийски орден.

„Българското културно-историческо развитие е тясно свързано с Италия, с Рим и със Светия престол още от

времето на християнизацията на България“, подчерта в словото си пред участниците в конференцията Маргарита Попова. Тя припомни, че светците Кирил и Методий и техните ученици, чието дело изиграва решителна роля за изграждането на българската култура и за укрепването на българската държава, получават благословия и подкрепа за своята мисия в Рим от Светия престол.

„Делото на светите солунски братя е могъщ пример за обединяване на източното и западното християнство около общи и основополагащи духовни ценности“, каза още Маргарита Попова. Тя подчерта също, че българските католици са на особена почит в страната ни. Вицепрезидентът отбеляза значимата роля на католическите архиепископи, епископи и ду-

ховни водачи на българските католически общности, подготвили първото голямо българско въстание в Чипровци през XVII век.

Отец Бернард Ардура, председател на Папския комитет по исторически науки, се присъедини към позицията на българския вицепрезидент, че е нужно да се отдели голямо внимание на историческите изследвания и познания. „Те са необходими, защото ако не съхраним паметта си, няма да имаме бъдеще“, допълни отец Ардура.

В конференцията с доклади участваха учени от Българската академия на науките, сред гостите бяха представители на дипломатически мисии и представители на българската общност в Рим.

От сайта на президентството

До нашите съседни и приятели християни

Светът и времето, в което живеем, са неимоверно трудни. Като представители на еврейската общност пишем това писмо до вас, за да изразим нашата загриженост, съпричастност и солидарност пред лицето на растящия екстремизъм и нетолерантност по света.

В конкретния случай пишем със свити сърца по повод несправедливото отношение и дори преследване на християните в толкова много различни места по света. Като общност, чиято история е изпълнена с множество страдание и несправедливост, съчувстваме на нашите християнски братя и сестри, които се сблъскват със заплахи, дискриминация и атаки. Никаква жена, мъж или дете не заслужава да живее в страх, срам, безнадеждност или отчаяние единствено и само заради вярата, която изповядва.

Еврейски организации, сред които най-старата от тях „Б'ней Б'рит Интернешънъл“, провеждаща своята хуманитарна мисия от 1843 г. насам в помощ на хора от всякакъв произход в повече от 50 държави, дават своята подкрепа и приятелство на вас и на всички християни по света. Християни и евреи са обвързани от еднакви изконни ценности, очаквания и стремежи. Нещо повече, „Б'ней Б'рит“ както и цялата еврейска общност са отдадени на това да продължават развитието на връзките между нашите общности, създадени в течение на векове. Тези отношения служат като вдъхновяващ пример за хората по света.

Бъдете сигурни, че когато християните биват онеправдавани, еврейската общност ще стои на страната на справедливостта.

И моля не забравяйте, че ние ще продължим да работим и да се молим за мирно съвместно съществуване и между всички хора.

Шалом.
Соломон БАЛИ, президент на Софийска ложа „Кармел“ 3355 „Б'ней Б'рит“

„Каритас“ - Русе, разкри нова социална услуга

От стр. 1

Както в приюта „Добрият самарянин“, така и в Центъра за социална рехабилитация и интеграция на „Каритас“ - Русе, ще се прилага строго индивидуален подход на работа към всеки потребител в зависимост от неговите нужди и проблеми.

От началото на годината през приюта са преминали над 150 потребители с различни житейски съдби, голяма част от тях с влошено здравослов-

но състояние и с различни зависимости. Водени от Христовата заръка за любов към ближния, служителите и доброволците в приюта „Добрият самарянин“ се опитват да облекчат тяхното положение на крайна бедност и отхвърляне от обществото.

Антония НАЙДЕНОВА,
„Каритас“ - Русе

Европа трябва да преодолее културата на социалното изключване и консуматорството

„Бащите - основатели на Европейския съюз, поставиха в центъра на своя проект човека не толкова като гражданин или икономически субект, а като личност, притежаваща трансцендентно достойнство.“

„Днес насърчаването на правата на човека заема централно място в усилията на Европейския съюз... Но какво достойнство може да има човек, който няма храна или необходимия минимум, за да живее, или още по-лошо - когато е останал без работата, която го прави достоен.“

„Ако правото на всяка личност не е хармонично подчинено на най-висшето благо, то се възприема без ограничения и става извор на конфликти и на насилие.“

„Налице е една обща представа за Европа, уморена и остаряла, станала безжизнена и неплодовита. С огорчение се констатира, че в центъра на политическите дебати се поставят технически и икономически въпроси, човешкото съществуване е сведено до обикновен механизъм на машина, която го третира като стока за ползване, която се бракува без много колебание. Такъв е случаят с терминално болните, с изоставените стари хора, с децата, които биват убивани още преди да се родят. Културата на изключването и на ожесточеното консуматорство предизвиква абсолютизиране на техническите процедури, които взимат превес над утвържда-

ването на човешкото достойнство, над безценния човешки живот.“

„Християнството не само остави важно наследство за социо-културното възпитание на континента, но възнамерява да даде - днес и в бъдеще - принос за неговото израстване. Този принос не съставлява опасност за светската държава и за независимостта на общностните институции, а представлява богатство, съответстващо на принципа на субсидиарността (взаимопомощ - б.р.) и взаимната солидарност, хуманизъм, базиращ се на уважаването на човешкото достойнство.“

„Да се даде надежда на Европа, означава да се инвестира в сфери, подпомагащи таланта на хората, да се създадат благоприятни условия за живот на семейството, за неговото единство, плодовитост и неразрушимост. Означава да се даде перспектива на младите поколения и на многобройните възрастни хора, на развитието на образованието, училищата и университетите, на цялостното формиране на личността.“

„Природата е на наше разположение, трябва да я използваме за общото благо; не трябва да се поддаваме на високомерието да господстваме, манипулираме и експлоатираме Творението. Не може да се толерира фактът, че милиони хора по света умират от глад, докато тонове хранителни продукти се изхвърлят всеки ден от нашата маса.“

„Не може да се допуска превръщането на Средиземно море в голямо гробище. Затова трябва да се създадат подходящи законодателства, които да защитават правата на европейските граждани и да гаран-

тират приемането на мигрантите. Необходими са и конкретни политики, подпомагащи държавите, от които тръгват имигрантите, в тяхното социално и политическо развитие и в преодоляването на вътрешните конфликти.“

„Историята свързва Европа и християнството, но тази история в по-голямата си част предстои да бъде написана, за да се изгради съвместно една Европа, която да не се базира на икономиката, а на сакралността на човешката личност, на неотстъпните човешки ценности. Дошло е време да се изгради Европа, която смело да прегърне своето минало и да гледа с доверие на своето бъдеще, за да живее пълноценно и с надежда в настоящето.“

Из словото на папа Франциск на 25 ноември пред Европейския парламент, представяващ 500 милиона граждани от 28 държави членки.

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Юлиан планина“ № 7
Тел./факс 952-29-59,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 12 (1493)
декември 2014 г.

САЩ. Група към ООН, състояща се от политици, граждани и духовници от различни религии, се е завърнала от мисия в районите на „Ислямска държава“ в Ирак и Сирия, където се водят сражения. Групата изнася покъртителни данни за това как джихадистите разрушават всичко, което смятат за християнско - храмове, учреждения. Навред са поставени надписи, приканващи мюсюлманите от цял свят в името на Аллах, на Мохамед и на Корана да преследват и наказват неверниците - християни, евреи и „заблудени братя - мюсюлмани“. Обявена е свещена война и се очакват доброволци от всички страни.

Испания. На тържествена литургия пред хиляди богомолци в катедралата на Валенсия кардинал Антонио Канисарес Ловера обявя 2015 г. за Година на Светия граал - чашата, която Христос е използвал на Тайната вечеря. Легендарната чаша е наричана още Светия потир. Тя е пренесена от свети Петър в Рим, където се съхранява до папа Сикст II (257-258). Поради преследванията и гоненията на християните неговият дякон свети Лаврентий я скрива и пренася в Испания. По време на господството на маврите чашата е скрита в Пиренеите. През 1389 г. арагонският крал я предава в Сарагоса, след това е пренесена в Барселона, а днес се съхранява в катедралата във Валенсия. Годината на Светата чаша се празнува през пет години.

+++ Католическата църква в Испания изразява голяма благодарност на монахинята сестра Тереза Ромеро, която с риск за здравето си се е грижела за заразените от ебола отец Гарсия Виехо, който почина. Сестрата също се заразила от болестта, но е излекувана.

+++ Германската канцлерка Ангела Меркел е пристигнала в Испания и с испанския премиер Мариано Рахой са извървели пеш площада към светилището Сантяго де Компостела и заедно са влезли в катедралата. Испанският премиер е ревностен католик, а Меркел е дъщеря на протестантски пастор.

Чехия. В столицата Прага се е състояла среща под патронажа на архиепископа на града кардинал Доминик Дукан и с активното съдействие на приора на икуменичната общност Тезе брат Алоис. На нея е била обсъдена организацията на поредния събор на икуменичната общност, който ще се състои в Прага от 29 декември 2014 г. до 2 януари 2015 г.

Франция. Повече от сто хиляди французи протестират по булевардите на Париж и Бордо срещу семейната политика на социалистическото правителство, против брака между хомосексуалисти и против осиновяване и отглеждане на деца от тях.

Италия. На генералния капитул на сестрите от общността на Дон Боско в Рим за генерална настоятелка бе пре-

избрана френската монахиня Ивон Реюнгот. Това е 23-тият генерален капитул на 140-годишната монашеска общност. Днес тя наброява над 13 хиляди монахини, които служат като учителки и възпитателки под мотото „Достойнство, разум и религия“. На общото събрание са присъствали 194 делегати от 94 страни. След капитула се е състояло двудневно съвещание на тема „Да възвестяваме с младежки жар Евангелието“.

+++ На общо събрание на Третия мирски орден на францисканците, състояло се в Рим пред 85 делегати, за генерален настоятел бе избран унгарецът Тибор Каузер. Той е 55-годишен, архитект, женен, има три деца. Той и съпругата му са дали вечни обети през 1991 г. Днес Третият францискански мирски орден наброява над 200 хиляди членове, пръснати по целия свят.

Албания. По данни на агенцията Фидес от 3-милионното население на страната над 600 хиляди са католици, над 1,2 милиона православни и 1,3 милиона - мюсюлмани.

Сърбия. В катедралата в Нови Сад бе отслужена възпоменателна литургия за убитите преди 70 години католически свещеници францисканци Кристоф Ковач и Кризостом Кьоростош. Църковната служба е била отслужена от папския нунций в Белград архиепископ Орландо Антонини в съслужение с много епископи и свещеници. През октомври 1944 г. Титови партизани отвлечат двамата свещеници и оттогава те се смятат за безследно изчезнали.

Англия. Английският католически свещеник отец Мартин Саундерс е роден преди години в едно от предградията на Манчестър. След като е ръкоположен за свещеник, той заминава мисионер в далечна страна. След тридесет години се завръща и става енорист в родния си град. Шокиран е от голямата социална несправедливост и от широката престъпност вечерно време. Отменя вечерните литургии в събота и ги отслужва в ранните следобедни часове - по светло. В разговор един местен полицаи му е заявил, че спокойствието отдавна е отминало, днес вечерно време улиците на големия град крият големи опасности, по тях бродят престъпни типове.

Германия. Известният футболист на Хамбург Себастиан Пьотровски напуска футбола и започва да учи богословски науки в католически университет. 24-годишният потомък на германско-полско семейство заявява: „Отдавна желях да стана свещеник; разбрах, че футболът не ми позволява да се подготвя и почувствах, че е дошло времето да се отдам на Божия план.“

Ватикан. Папа Франциск провъзгласи за блажен съборно-реформаторския папа Павел VI (1963-1978). Тържествената церемония се състоя на площад „Свети Петър“ в присъствието на 60 кардинали, 130 епископи и десетки хиляди богомолци. Блаженият папа Павел VI е четвъртият папа на XX век, въздигнат на олтара. За светци са провъзгласени папите: Пий X (1903-1914), Йоан XXIII (1958-1963), Йоан-Павел II (1978-2005). На

церемонията е присъствал и почетният папа Бенедикт XVI.

+++ Светият престол остро реагира и осъди жестокото убийство на младо католическо семейство пакистанци, които са били наклеветени, че са изгорили страници от Корана. Шахзид Мазих и бременната му съпруга Шама Биби са изгорени живи в каменна пещ. Кардинал Жан Луи Торан - отговорен за междурелигиозния диалог, е заявил: „Това е безразсъден варварски акт; една религия не може да бъде основание за убийство на хора.“

+++ Осъдената на смърт пакистанка католичка Асия Биби е написала писмо до папа Франциск да се моли за нейното освобождение. Асия Биби е лекарка, майка на пет деца. Наклеветена е за богохулство - оскърбяване на Мохамед. Очаква се окончателно решение на Върховния съд на Пакистан.

+++ Основателят на религиозната общност „Сан Еджидио“ (свети Егидий) Андреа Рикарди напомни за значението и ролята на свети Йоан-Павел II (1978-2005) за падането на Берлинската стена: „Още не можем да оценим високо неговите дела. Като поляк и космополит той имаше просветление. Научи хората да не се страхуват. Днес липсват такива ясновидци, но трябва да сме нащрек и да не допускаме подобни стени, разделящи хората и носещи страдания.“

+++ По нареждане на Светия отец под колонадите на площад „Свети Петър“ са обособени три бани с душеве и тоалетни, предназначени за бездомници.

+++ Самотна и болна италианка, майка на три деца, се е обърнала с писмо до папа Франциск, че трябва бързо да плати 500 евро, тъй като се опасява от заповор на жилището си. Той незабавно ѝ изпрати сумата. Папата ръководи собствена служба за „подавания и милостини“, в която се натрупват големи суми от дарения, с които той лично разполага. През 2013 г. папата е подпомогнал с дребни суми (общо повече от 2 милиона евро) над 10 хиляди души по света, предимно през зимата, за ток, вода, отопление.

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция президента на Уганда Йовери Мусевени. В продължение на половин час в сърдечна атмосфера президентът е изразил задоволство от активната и полезна роля на Католическата църква в образователната, социалната и здравната сфера. Той е помолил папата да използва големия си авторитет за разрешаване на конфликтите на африканския континент. Накрая президентът

Папа Франциск откри бюст-паметник на Бенедикт XVI във Ватикан

„Един велик папа“ - с тези думи, изпълнени с обич и благодарност, папа Франциск ни припомни за своя предшественик Бенедикт XVI, в чиято чест бе открит мраморен бюст-паметник в седалището на Папската академия на науките във Ватикан. В словото си към членовете на академията папата се спря на понятието за „природа“, насърчавайки християнските учени да поставят научния прогрес в служба на цялото човечество.

Бюстът-паметник на Бенедикт XVI, посочи Светият отец, „ни припомня личността и лика на скъпия папа Ратцингер“. Припомня ни също, продължи папата, „неговия дух - този спря на неговите поучения, на неговия пример, дела, преданост към Църквата и настоящия му аскетичен живот“. Този дух „няма да бъде заличен

с времето, а ще се явява от поколение на поколение все по-голям и мощен“.

„Бенедикт XVI е един велик папа. Велик - заради силата и пронизателността на неговата интелигентност; велик - заради неговия значителен принос за богословието; велик - заради любовта му към Църквата и човека; велик - заради неговата добродетелност и религиозност. За него никога не ще може да се каже, че учението и науката са притъпили личността му и любовта му към Бог и ближния; напротив, науката, мъдростта и молитвата уголемиха неговото сърце и дух...“

„Нека благодарим на Бог за дара, който направи на Църквата и на света с живота и понтификата на папа Бенедикт.“

на Уганда официално е поканил папа Франциск да посети страната. От 12-милионното население над 5 милиона са католици, 4 милиона - протестанти, 1 милион - мохамедани, и др.

+++ Светият отец е назначил за нов министър на външните работи британския архиепископ Пол Ричард Галагер (60). Досегашният външен министър, френският архиепископ Доминик Мамберти (62), става префект на Върховния съд на мястото на американския кардинал Раймонд Лео Бурке (66), който е назначен за кардинал при Малтийския орден. Пол Галагер е роден през 1954 г. в Ливърпул, Англия. Завършва Папската дипломатическа академия. Бил е апостолически нунций в много страни, като последната му служба е била в Австралия. Владее английски, испански, немски, френски и руски език.

+++ Папата е приел на частна аудиенция президента на Австрия Хайнц Фишер. Сре-

щата е била много сърдечна, продължила е 40 минути и е протекла на немски език. Президентът е подарил на папа Франциск литография на виенската базилика „Свети Стефан“, както и компактдиск с операта на Моцарт „Така правят всички“. Той е поканил папата да посети Австрия. Римският епископ е подарил на президента папски медальон и екземпляр от енцикликата „Радостта от Евангелието“.

+++ След голямата победа на германския шампион Байерн (Мюнхен) над италианския Рома със 7:1 в мач за Шампионската лига, състоял се в Рим, целият отбор на Байерн начело с треньора Гуардиола са посетили на частна аудиенция папа Франциск. Срещата е продължила половин час на немски език, като Светият отец е поздравил отбора за голямата победа и пожелал така да продължават. Целият отбор се е снимал с папата, всеки от състава му целунал ръка. Папата ги благословил и им пожелал здраве и предал поздрав на целия германски народ. При тръгването треньорът от името на отбора и на президента на клуба е дарил чек за 1 милион евро. Папа Франциск благодарил за този дар, като заявил, че сумата ще се вложи в ръководената от него служба за „подавания и милостини“ и ще се използва предимно от нуждаещи се лица за покриване на битови нужди.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“
 Можете да получавате вестник „Истина-Veritas“ и у дома, ако се абонирате за него до 13 декември в най-близката пощенска станция.
 Годишен абонамент - 6 лв.
 Каталогният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

Първи ден

А трябваше да мине Той през Самария Авраам и Ревека близо до извора (Бт. 24, 10-33).

Както кошута жадува за водни потоци (Пс. 41/42).

Божията благодат, дадена на църквите в Македония (2 Кор. 8, 1-7).

А трябваше да мине Той през Самария (Йн. 4, 1-4).

КОМЕНТАР

Исус и неговите ученици напуснаха Юдея, за да отидат в Галилея. Самария е разположена между тези две области. Известни предрасъдъци тежаха над нея и над самаряните - в Самария заедно живеяха многобройни родове и религии и тази обстановка беше първоначалната причина да ѝ се носи лоша слава. Не беше необичайно да се поемат други пътища, които да позволят да се избегне пресичането на територията на Самария.

Какво означава тогава изразът „... а трябваше да мине през Самария“, който четем в Евангелието на Йоан? Определено не става дума за географски въпрос, а за един избор на Исус; „да мине през Самария“ значи, че е необходимо да се срещнем с другия, различния, който доста често е смятан за заплаха.

Конфликтът между юдеите и самаряните беше от дълги години. Самаряните бяха скъсали с южната монархия, която изискваше всички служения да се организират в Йерусалим (срв. 1 Цар. 12). Когато асирийците завзеха Самария, те изселиха голяма част от местното население и доведоха чужди народи - всеки от тях със свои идоли и божества (срв. 4/2 Цар. 17, 24-34). И така самаряните станаха в очите на евреите „смесен и нечист народ“. В откъс от Евангелието на Йоан юдеите, когато искат да дискредитират Исус, Го обвиняват, казвайки: „Не казваме ли ние право, че Ти си самарянин и в Тебе има бяс?“ (Йн 8, 48).

Самаряните и те доста трудно приемаха юдеите (срв. Йн. 4, 8). Раните от миналото се разпалиха още повече, когато около 128 г. пр. Хр. юдейският водител Йоханан Гирхан (+ 104 г. пр. Хр) разруши храма, изграден от самаряните върху връх Хоразин. И както ни разказва Евангелието на Лука, поне веднъж едно самаряно селище отказва да приеме Исус просто защото отиваше в Юдея (срв. Лк 9, 52). Така че съпротива относно диалога съществуваше и от двете страни.

Евангелието на Йоан е ясно: Исус избра да „мине през Самария“. Той искаше да преодолее бариерите на собствения Си народ. Така Исус ни показва, че ако ние се изолираме от тези, които са различни от нас, и установяваме взаимоотношения само с хора, които приличат на нас, ние сами се обричаме на самообедняване. Диалогът с тези, които са различни, ни кара да израснем в човешината.

ВЪПРОСИ

- За мен самия, както и за нашата религиозна общност, какво означава изразът „Да пресека Самария“?

- Какви усилия е положила нашата Църква, за да се срещне с другите Църкви, и каквото сме научили едни от други?

МОЛИТВА

Боже на всички народи, научи ни да пресечем Самария, за да се срещнем с нашите братя и сестри от другите Църкви! Направи така, че да отидем там с отворени сърца, за да можем да се учим от всички Църкви и всички култури. Ти, който си извор на единството, дай ни единството, което Христос поиска за нас. Амин!

толкова по-голяма е нейната сила и толкова по-близо са до Бог... И стигат дотам да се представят като единствени истински обожатели. Подобно държане е причинявало насилие и липса на уважение към други религии и християнски традиции. Този вид „конкурентен маркетинг“ поражда както недоверие между Църквите, така и загуба на доверие към християнството сред обществото. Когато съперничеството нараства, „другата“ общност става неприятел, когото трябва да победим.

Кои са истинските вярващи? Истинските вярващи не допускат мисълта за съперничество - кой е по-добър и кой по-

КОМЕНТАР

Самарянката отговаря на Исус: „Нямам мъж.“ Разговорът е отнесен към семейния живот на тази жена. Тук има приплъзване в съдържанието на техния разговор от водата към нейния съпруг. „Иди, повикай мъжа си и ела тука“ (Йн. 4, 16), но Исус знае, че жената е имала петима мъже, а този, с когото живее сега, не ѝ е мъж.

В какво положение се намира тази жена? Съпругът ѝ поискал ли е развод? Дали е вдовица? Има ли деца? Четейки пасажа, тези въпроси неминуемо ни идват наум. Обаче изглежда, че Исус се интересува от едно съвсем друго измерение на живота

та. **Бъди благосклонен към нас Ти, Който не можеш да бъдеш описан по друг начин и Който си отвъд всичко. Амин!**

(Тази молитва се приписва на свети Григорий Назиански)

Четвърти ден

Тогава жената изостави своята стомна за вода (Йн. 4, 28).

Бог обеща на Авраам, че ще произведе от него голям народ и ще го благослови (Бт. 11, 31-12, 4).

Господ е мой пастир (Пс. 23).

„Това, което Бог е очисти, ти не смятай за нечисто“ (Деян. 10, 9-20).

Тогава жената изостави своята стомна за вода (Йн. 4, 25-28).

КОМЕНТАР

Срещата между Исус и самарянката е доказателство, че диалогът с тези, които са различни или чужди, с тези, които не познаваме много добре, е носител на живот. Ако жената беше следвала правилата, продиктувани от нейната култура, тя щеше да се отдалечи, отдалеч виждайки, че Исус се приближава към кладенеца. Този ден поради някаква причина тя не зачете установените правила и норми. И самарянката, и Исус скъсват с шаблона на установеното поведение. И постъпвайки така, те ни показват още веднъж, че е възможно да се изградят отношения върху нова основа.

Докато Исус изпълнява плана на Отца, то самарянката от своя страна изостави своята стомна за вода, показвайки, че тя може да отиде по-далеч, да се освободи от ролята, която обществото ѝ беше наложило. В Евангелието на Йоан тя е първият човек, който обявява, че Исус е Месията. „Скъсване с шаблона“ се изисква от онези, които искат да станат силни и мъдри във вярата си.

Обстоятелството, че самарянката изоставя своята стомна за вода, говори, че тя е получила един по-голям дар, едно благо, много по-важно от водата, за която е отишла на кладенеца, едно по-добро място за себе си в общността. Тя осъзнава големия дар, който еврейният чужденец - Исус, ѝ поднася.

На нас ни е трудно да признаем стойността, доброто и дори светостта на това, което принадлежи на някой друг. Обаче да се признае дарът, който принадлежи на друг, като нещо добро и свято, е необходимо стъпка към видимо единство, което търсим.

ВЪПРОСИ

- Да срещнем Исус, ще рече, че трябва да изоставим нашите стомни за вода; в нашия случай за какво се касае?

- Кои са основните затруднения, които ни пречат да действваме така?

МОЛИТВА

Боже на любовта, помогни ни да разберем от Исус и самарянката, че срещата с другия ни отваря нови хоризонти на благодат. Помогни ни да видим отвъд нашите ограничения и да приемем новите предизвикателства.

Помогни ни да не се боим да следваме призива на Твоя Син.

В името на Исус Христос ние Те молим. Амин!

(Следва)

Библейски текстове, размишления и молитви

Исус ѝ каза: „Дай Ми да пия!“
(виж Йоан 4, 7)

Втори ден

Уморен от пътуването, Исус седеше край кладенеца (вж. Йн. 4, 6).

Яков и Раел при кладенеца (Бт. 29, 1-14).

Как да пеем Господня песен на чужда земя? (Пс. 136/137).

„Един от вас дума: „Аз съм Павлов; а друг: „Аз пък - Аполосов“ (1 Кор. 1, 10-18).

Исус беше уморен от пътуването (вж. Йн. 4, 5-6).

КОМЕНТАР

Преди своята среща със самарянката Исус беше ходил в Юдея. Фарисеите казваха за Него, че бил кръстил повече ученици, отколкото Йоан Кръстител. Тези слухове биха могли да провокират нежелано напрежение. Може би и това беше причината Исус да тръгне на път.

Стигнал при кладенеца, уморен от пътуването, Той реши да спре. Тази умора би могла също да се дължи на слуховете, които се носеха за Него. Докато Той си почиваше, една жена самарянка се приближи до кладенеца, за да налее вода. Тази среща стана при кладенеца на Яков - едно символично място за живота и духовността на библейския народ.

Диалогът между самарянката и Исус касае мястото, където да се обожават.

„В тая планина или в Йерусалим?“, пита самарянката. Исус ѝ отговаря: „Нито в тая планина, нито в Йерусалим... ще се поклонят на Отца с дух и с истина; защото Отец иска такива да бъдат, които Му се поклонят“ (срв. Йн. 4, 21-24).

Случае се още, че по време на общото търсене на единството съперничеството и диспутите характеризират отношенията между Църквите. В Бразилия именно това се случва през последните години. Някои общности подчертават своите добродетели и за да привлекат нови членове, изтъкват предимствата, от които биха могли да се възползват техните верни. Някои си мислят, че колкото по-голяма е тяхната Църква, колкото по-многобройни са членове ѝ,

лош - да зарази вярата. Ние имаме нужда от кладенци, където да се спрем, да отморим, да оставим настрана диспутите, съперничеството и насилието. Ние се нуждаем от места, където да се научим, че истинските вярващи се поклонят „с дух и с истина“.

ВЪПРОСИ

- Кои са основните мотиви за съперничеството между нашите Църкви?

- В състояние ли сме да намерим един общ „кладенец“, при който да застанем и да си отдъхнем от нашите диспути и мании за съперничество?

МОЛИТВА

Боже на милосърдието, често нашите Църкви се оставят да бъдат повлечени от идеята за съревнование. Прости нашия грях - високомерие. Ние се източихме от необходимостта да бъдем първи. Остави ни малко да отдъхнем край кладенеца. Утоли жаждата ни с водата на единството, която блика от нашата обща молитва. Нека Твоят Дух, Който се носеше над водите на хаоса, да ни дари единството от нашето разнообразие. Амин!

Трети ден

Нямам мъж (Йн. 4, 17). Самария е завладяна от Асирия (4/2 Цар. 17, 24-34).

Господи, ти си ме изпитал и знаеш (Пс. 138, 1-12).

Вие умряхте за Закона чрез Христовото Тяло (Рим. 7, 1-4).

Нямам мъж (Йн. 4, 16-19).

Католическата църква в България поднови посвещението си на Дева Мария Фатимска

„На тебе, Майко Свята, поверяваме нашето отечество в тези трудни години и моменти, които преживяваме“ - с тези думи Католическата църква в България поднови посвещаването си на Дева Мария Фатимска по време на поклонничество до богородичното светилище в Португалия от 20 до 25 октомври. В поклонничеството, организирано от Апостолическата екзархия, участваха 26 души, но бяха поканени и по трима представители на Никополската и на Софийско - Пловдивската епархия. То бе водено от свещениците Петко Вълв (Ново Делчево), Димитър Димитров (град Раковски, кв. Генерал Николаево) и Койчо Димов (Бърдарски геран и Враца).

Както е известно, на 21 юни 1996 г. нашите трима епископи Христо Проиков, Георги Йовчев и Петко Христов заедно със свещениците Купен Михайлов, Ремо Гамбакорта и Любен Венков осветиха цялото ни отечество, всички нас на Непорочното Сърце на Дева Мария от Фатима. Сега, 18 години по-късно, пак на 21 число, това посвещение бе подновено.

Поклонничеството е древен човешки феномен, познат сред всички народи и религии, израз на вяра и набожност. Ще спомена само в древен Египет - Мемфис; в древна Гърция - Делфи и Ефес. За мюсюлманите хаджата до Мека е една от петте колони на исляма. За евреите това е задължението три пъти в годината (за Пасха, Петдесетница и Деня на шатрите) да посетят Йерусалим. За христианиците освен Светата земя по-известните цели на поклонничества са Рим, Сантяго де Компостела и разбира се, многобройните светилища, посветени на Дева Мария.

Сувенирите от светилищата са също с антична традиция; това са различни амулети и статуетки. От християнските сувенири едни от най-старите са различните шишенца, ампули, на гръцки наречени евлогия (т. е. благословия), пълни с олио, взето от кандилата, които горят пред гробовете на мъчениците, или восък от свещите, пръст от около гроба или светена вода. Най-богатата и стара колекция от подобни изделия се пази в град Монца. Върху въпросните ампули от VI век са открити и едни от първите изображения на сцени като „Поклонението на мъдреците“, „Благовещение“, „Кръщение“, „Разпятие“, „Възкресение“, „Възнесение“, „Петдесетница“ и пр.

Поклонничеството е, разбира се, на първо място духовно събитие, докосващо нашата вяра. Свети Василий Велики казва: „Път е име на живота, доколкото всеки жив е на път към целта.“ Два елемента са важните: отиване и цел. Целта на поклонничеството е място конкретно, реално и видимо, но то ни препраща към нещо, което вече не е там, тоест то е място, което събира в едно максимална конкретност и максимална способност да погледнем с „очите на сърцето“, с очите на вярата. Тръгването на път означава съгласие да поставиш на изпитание собствената си система на сигурност, в криза собствения си

добро или лошо, което го съпътства. А ако продължим с цитата на свети Василий (върху Пс. 1): „По време на този живот ти си беглец. Трябва всичко да преминем, всичко трябва да оставим зад гърба си. По пътя ще се натъкнеш на едно цвете, на един извор или нещо друго, което ти заслужава да видиш, наслади му се за един момент и след това продължи напред.“

След свети Василий палитрата от цветове по темата може да се допълни с друг известен грък, поета Константинос Кавафис, а стихотворението е „Итака“ (1910 г.). Образът на Одисей е метафора за всеки пътник, а пътят - метафора за съществуването, за смисъла на живота. Ето и някой стих:

„Когато тръгнеш нявга за Итака, моли се пътят ти да е далечен, изпълнен с премеждия и знания от опит придобити. Ни ластригоните, нито циклопите, ни Посейдон разгне-

на дълбокото, в откритото море, преодолявайки Херкулесовите колони (Гибралтар - изхода от Средиземно море), бариерите на нашата повърхност, на прочита, който предлагаме сами за себе си. Итака се достига само преодолявайки най-изкусни препятствия, отключвайки порти, които често ние самите сме заключили.

Опитът от пътуването ни позволява да опознаем по-добре себе си. Да запълним празнотата, която откриваме там, да се освободим от привързаностите, които ни теглят надолу. По-драговолно да оценяваме това, което притежаваме в наша полза.

Немците имат една сложна дума, означаваща научаване чрез пътуване. Да, претърпявайки негодите на вървенето, изживявайки и приятните мигове на едно споделено приятелство, на една подадена ръка, ние ще започнем да преодоляваме черногледството, мърморенето по адрес на все-

ви така. Вкратце: на една поклонничка, пътуваща в същия керван, странникът разказал своята история. Той бил монах, но поради извършено от него престъпление оставил монашеската дреха и станал поклонник, за да изкупи вината си. След като се изповядал и получил милост от Господ, Бог го просветил и му дал да разбере нещо важно: християнският живот е едно постоянно започване отново и отново. Това не е една разходка в равнината без спъване и падане. Спасението се състои в това - да не се предаваме, а отново пак да започваме, иначе не бихме усетили от опит Божията прошка и всемилосърдие. Това бил мотивът, поради който поклонникът не престававал със своето пилигримство до гроба Христов. За да не забрави никога, че ако падне отново, винаги ще има Някой, готов да го изправи, за да може да продължи пътя си.“

Френската легенда е за са-

Поклонничество до Фатима и Сантяго де Компостела

имидж на праведен, улегнал и винаги прав човек. Означава да прекъснеш съня на безразличието, затвореността и отказа от промени. Така, както „блудният“ син от притчата, който като дойде на себе си, каза: „Ще стана и ще ида при баща си“ (Лк. 15, 18).

Поклонничеството е видим знак за нашето постепенно приближаване до свръхестествената цел (Бог). То е едно откъсване от всекидневието, за да се докоснем до благодатта на прошката и обръщането на сърцето. Отиването, отправянето, вървенето за един поклонник е опит и преживяване на дистанцията, на терзанията между желанието и реализирането на това желание, между целта и достигането ѝ, между привременното, което ни заобикаля, и Невидимия, Който ни очаква. Затова сме и призвани да обичаме както целта, така и самото отиване към нея (всичкото

вен ще срещнеш, ако ги сам в душата си не носиш, ако душата ти пред теб не ги възправя. Недей забравя никога Итака. Да стигнеш там, това е твоята цел, ала по пътя никак да не бързаш, че по-добре година да пътуваш и остарял на острова да спреш, богат с каквото в пътя си спечелил, без да очакваш нищо (островът) да ти даде. Итака те дари с прекрасното пътуване. Без нея нямаше да можеш в път да тръгнеш. Но нищо друго няма да ти даде. И ако бедна я намериш, не те е тя излъгала; тъй мъдър както си сега, с толков опит навярно вече си разбрал Итаките що значат.“

Моретата и земите за откриване са вътре в мен. Циклопите и ластригоните ги носим в себе си - страхове, пороци, заслепения, себичност. Всичко започва в мен, в душата ми, в живота ми, в изминалото време, в срещнатите хора в съдби пресечени. Да влезем

ки и всичко, за да стигнем в Итака собствено обогатени.

Това е път, който трябва да извървим вътре в себе си. Ако се осланяме на външното, на привидното, то винаги в един момент ще ни разочарова; и най-пищното ще обеднее в очите ни, веднъж достигнато. Тук пъзела от мисли ще разноеобразим с две средновековни легенди - една италианска и една френска.

„В очакване на края на света през хилядната година се е бил създал апокалиптичен климат. Хиляди поклонници се отправили към известните светилища. Един от тях станал особено известен в цяла Флоренция. Всяка година той предприемал тежко и опасно пътуване до Светата земя, но веднъж стигнал до стените на Йерусалим, коленичел, казвал молитва и се завръщал във Флоренция. След кратък отиди отново тръгвал по същия път; никой не знаел защо пра-

мотния поклонник, който прекарал целия си живот в търсене на най-подходящото място за молитва. Бил посетил базилика, светилища, манастири, кои от кои по-известни, но без резултат. Коленичейки да се моли, след малко започвали да го болят колената, в главата започвали да го глождат различни мисли, съгласен бил да направи каквото и да е, само и само да има момент на истинска молитвена близост с Бог. Отишъл в още по-далечни светилища и места на молитва, но и там не успял. Многото хора му пречели и сред тях не можел да се моли. Отишъл в Рим и Йерусалим, но там красотата на църквите, любопитството, умората му пречели. В един манастир близо до Йерусалим поклонникът споделил за негодите си пред един стар монах, който му казал: „Защо не отидеш да се помолиш в сърцето на Отца?“ Поклонникът се върнал къщи, отишъл в своята църква. Този ден потънал в задълбочена молитва и се усетил обграден изцяло от Бог.

Така че да нямаме прекалено очаквания за светилището на Фатима. Външно там няма нищо зрелищно, няма изкуство, няма чудна природа. Фатима е едно завръщане към тишината в душата ни. Фатима е бедност, простота, мълчание и есенциалност. Там впечатлява вярата, впечатляват знаците на народната набожност, семплата изразителност на богомолците, изповедите, обръщанията към Бог. Това, което може да се изпита, е самота, тишина, молитва и сред тях сякаш милувката на Божията майка. Място, което предполага да бъдем честни, искрени със себе си. Да оголим душата си пред Господ в тайнството на помирението. Изричането на болестите по име е единствената възможност за тяхното лечение.

Отец Петко ВЪЛОВ
(Следва)

На 25 септември 2014 г. в 7.30 ч. група от 19 поклонници от енория „Успение Богородично“ с енорийски свещеник отец Михал потеглихме на поклонение под наслов „Католици в Южна и Централна България“. С Отец наш и Богородична броеница пристигнахме в село Зорница. Намерихме църквата, скрита в бурени и драки, полуразрушена, но с напълно запазена камбанария - като надгробен паметник, по който четем, че това е католическата църква, която в далечното минало е била пълна с хора, вярващи, молещи се. Някой прошенна: „Някога, но не сега.“ Да, жалко, наистина жалко. Отдалечаваме се бавно, всеки с мислите си. Не след дълго сме в село Правдино. Спираме пред висока телена ограда, двор с красиви цветя и паметник на първия свещеник отец Мирос. Посрещат ни отец Антон и група вярващи. По алеята стигаме до храма с надпис „Свети Йосиф“, напълно обновен както отвън, така и отвътре - чист, светъл и приветлив. От кратката беседа на свещеника узнахме, че храмът е на 110 години. В него са служили много свещеници и всеки е оставил частица от себе си в сърцата на признателните католици от Правдино. Отците Антон и Михал отслужиха литургия. После - лека закуска в столовата на черквата на чаша горещо кафе или чай.

Последва сърдечен разговор около живота в двете енории, за литургията, песнопението и за жалост болката, че селата обезлюдяват, а с това и храмовете. Разговорите нямаха край, но времето лети. Сърдечно благодарихме на домакините и заедно с отец Антон стигнахме в Ямбол - източнокатолическия храм „Св. св. Кирил и Методий“. От отец Антон разбрахме, че черквата е с две крила - в едното литургията е по източен, а в другото - по западен обред. Когато отчело идва тук за свещеник, заварва и двете крила в безпорядък; обаче с труд и усилия успява да ги приведе във вида, който видяхме. Приятно се изненадахме, когато отворихме в сградата на черквата зала за занимания на деца и младежи, оборудвана с развлекателни игри и спортни съоръжения. За съжаление времето бе малко, а желанието да видим - все по-голямо. Ето ни вече в манастира „Рождество Богородично“ - с Кабиле. Свещичка за здраве на живите, свещичка в памет на мъртвите, молитва, глътка водичка от манастирската чешма и пак на път, посока - Ивайловград. Спирка за отдиш на едноименния язовир и лека обедна закуска. Преодоляхме Родопите и ето ни в Ивайловград. Макар и изморени, част от нас намерихме сили да разгледаме центъра на града. Последваха вечеря, душ и в леглото. Сутринта бодри и свежи потеглихме за с. Покрован, но с едно малко отклонение от 10 км. Спираме пред „Вила Армира“, античен храм от IV век. Нещо уникално, което трябва да се види, не може да се разкаже. И това под съпровода на

Енорийско поклонение на католици в Южна България, 25-27 септември

дъжда, за разлика от предния горещ слънчев ден. Пристигнахме в с. Покрован в манастира на сестрите евхаристинки. Чакаха ни сестра Василия и сестра Бернадета и много почти измръзнали вярващи - развълнувани, със сълзи в очите; нали всеки ден не идват поклонници... Отец Михал отслужи литургията, а песнопението беше на славянски. За католиците в Покрован беше празник. Празничен беше и съвместният обяд. Домакините се бяха подготвили както хората на село знаят да посрещат - баници, погачи, плодове. Ние също разтоварихме багажника на буса, отчето благослови обяда и започнаха едни въпроси, отговори, сестрите питаха за отците Рафаил, Купен, Роман, споделяха спомени за всичко, което им дойде на ум. Даже и за морето питаха. Срещата бе вълнуваща, сърдечна, а трябваше да се разделим. Сълзи напиреха в очите, та нали сред нас имаше родени и израснали в Покрован, т.е. роднини, съседи... Довиждане, мили добри хора. Дай, Боже, да се видим пак. Благодарим ви от сърце.

Дъждът продължаваше да вали, а ние вече бяхме в гр. Раковски - черквата „Свети Архангел Михаил“, минути преди вечерната молитва. Докато очаквахме отец Румен, един младеж ни разказа за четиримата мъже, които видяхме на витража, че това са местни мъченици, убити в селото, а телата им са хвърлени в река Стряма. Признателното католическо население преди няколко дни е издигнало кръст на лобното им място. Отчето разказа историята на черквата, че през Чирпанското земетресение е срината до основи и построена отново. Енорията наброява около 6000 души. Литургия се отслужва три пъти дневно - в 6, 10 и 17 ч. Времето за литургия минаваше и ние се отправихме към черквата близък „Сърце Исусово“. Посрещнаха ни отец Димитър и сестра Елка. Отчето каза, че на шега се води спор кой от двете е с 10 см по-голяма. Черквата също е била напълно разрушена при земетресението и отново построена. Възхитени бяхме от малкия по площ, но богат на експонати

етнографски музей към нея. Навън настана мрак, дъждът не спираше да вали, не спирахме и ние. Отидохме в храма „Свети Максимилян Колбе“. Видимо щастлив от нашето късно посещение беше отец Артур. За нас денят приключи в Белозем. Лека вечеря и - в спалните помещения. Хвала на тези, които в 6 ч. сутринта присъстваха на сутрешната литургия. Останалите в 8 ч. изслушахме беседата на отец Елко. И пак на път - към Кулен, източнокатолическия храм „Света Троица“. Посрещна ни винаги усмихнатият отец Даниел. Заедно с отец Михал отслужиха литургията, след това дойде обичайният разговор за живота в енорията - кога има литургия, има ли посещения, идват ли по-млади хора, все в този дух... След обяда заедно с отец Даниел бяхме в Пловдив, в източнокатолическия храм „Възнесение Господне“. Пристигна и домакинята отец Петър с обяснения за иконостаса, за историята на някои икони. На една от колоните видяхме плоча с имената на свещениците, които са работили в църквата. Оживление настъпи, когато забелязахме, че в Тайната вечеря на рамото на един от апостолите се вижда малко дяволче. Изложени бяха и два броя плащаницы, едната от които се изнася на празник. Имаше много да се гледа и говори, но всичко има край. Край и на нашето тридневно поклонение. От Правдино до Пловдив с нас поклонник беше и Войчех - доброволец от Чехия. За да не се повтарям, искам да отбележа, че на всички наши домакини подарихме по бутилка пелин и картичка с подписите на всички. Отец Михал задължително правеше снимки на гости и домакини във всяка черква. Голяма беше изненадата, когато след седмица получихме оригинално изработен албум с 11 снимки от енорийските черкви на нашето поклонение.

Отче, малко е да ви благодарим, а и вие винаги ни казвате: „Не ми благодарете, молете се за мен.“

Бог да ви благослови със здраве и успех в добрите ви дела.

Мара МАРКОВСКА

Проницателният блажен

„Съгласно дарената ни апостолическа власт обявяваме Божия раб Павел VI, папа, отсега нататък да бъде блажен...“ - с тези думи папа Франциск провъзгласи за блажен папа Павел VI по време на заключителната литургия за Синода на епископите. Честването дойде в края на двуседмичната среща, по време на която папата заедно с епископите и кардиналите от целия свят обсъждаха предизвикателствата пред семейството.

На беатификацията присъства и почетният папа Бенедикт XVI, обявен за кардинал от новия блажен през 1977 г. Той беше поздравен топло в началото на месата от папа Франциск. Бенедикт XVI обяви Павел VI за праведен през декември 2012 г. Папа Франциск носеше златния фелон, принадлежал на блажения Павел VI, както и неговия пастирски кръст.

Светият отец изложи размислите за синода, като отбеляза, че пастирите и миряните са работили заедно, „за да помогнат на днешното семейство да върви по пътя на Евангелието с поглед, обърнат към Исус“. „През тези дни ние изживяхме съборността и колегиялността, усетихме силата на Светия Дух, Който постоянно води и обновява Църквата“, отбеляза той...

ПАВЕЛ VI - ПРОРОЧЕСКИ СВИДЕТЕЛ НА ЛЮБОВТА

Като описа Павел VI като неуморен апостол, папа Франциск припомни решението на своя предшественик да създаде синода като средство за приспособяване към „растящите нужди на нашето време“. „Вгледани в този велик папа, този смел християнин, този неуморен апостол, не можем пред погледа на Бог да не изречем една колкото обикновена, толкова сърдечна и важна дума - благодаря!“, възкликна той под аплодисментите на вярващите. „Благодаря ти, скъпи и обични папа Павел VII! Благодаря за твоето смирение и пророческо свидетелство на любовта към Христос и Неговата църква!“ По време на своя понтификат блаженият Павел VI преведе Църквата през сексуалната революция от 60-те години, тогава написа своята известна енциклика Humanae Vitae (Човешкият живот), в която потвърди позицията на Църквата по въпросите за брачната любов, родителст-

вото, църковната позиция по контрацепцията. Изправен пред опозицията - както отвън, така и вътре в Църквата, Павел VI твърдо защити „плана, създаден от Твореца“. Величието на блажения Павел VI се изявява главно в неговото смирение, заключи папа Франциск.

Изправен пред възникващото секуларизирано и враждебно общество, той държа твърдо, с проницателност и мъдрост, понякога сам, руля на подката на Петър, без никога да изгуби радостта и упованието в Господ.

ОСНОВАТЕЛ НА „КАРИТАС ИНТЕРНАЦИОНАЛИС“

Поклонници от всички континенти се събират в Рим през 1950 г., обявена от Пий XII за Свещена година. Тя е отбелязана с пет големи прояви, чиято цел е да покаже на вярващите от цял свят работата на Църквата.

Една от тях е насочена към дейностите на „Каритас“ - организации, помагачи на хора, попаднали в конфликти. Проявата на „Каритас“ е открита от монс. Джовани Батиста Монтини (бъдещия папа Павел VI), тогава заместник държавен секретар. Събитието става преди обособяването на „Каритас“ като конфедерация.

Ватикан от дълго време желае да има по-близко сътрудничество между колкото е възможно повече католически благотворителни организации. През 1951 г. монс. Монтини иницира отново среща между водещи „Каритас“ организации. На нея той предлага създаването на един „международен организъм“ за управление на сътрудничеството между индивидуалните „Каритас“ сдружения. Неговото обръщение става основа за формирането на организация с нов статут, която се превръща в „Каритас Интернационалис“. Блаженият Павел VI казва: „Когато се борим срещу бедността и се противопоставяме на несправедливите условия от настоящето, ние не само популяризираме човешкото благосъстояние, но също така подкрепяме човешкото духовно и морално развитие, а оттука и ползите за цялата човешка раса.“

„За мира е важна не само липсата на война, основана на несигурния баланс на властта, важни са насочените усилия ден след ден към установяване на световен ред по волята Божия с повече справедливост между хората.“

Папа Павел VI благославя хуманитарна помощ през 1966 г.

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 12 (1493)
декември 2014 г.

Кръгла маса в Белене на тема „Свидетели на вярата през комунистическия режим“

След официалното откриване на паметника на свети папа Йоан-Павел II в Белене и тържествената литургия, отслужена за празника на четиримата български мъченици - блажените Евгений, Камен, Павел и Йосафат, на 15 ноември 2014 г. се проведе кръгла маса на тема „Свидетели на вярата през комунистическия режим“. За да участва в нея в Белене пристигна президентът на Република България Росен Плевнелиев. Кръглата маса се проведе в административната сграда на затвора в Белене.

Ето какво каза енорийският свещеник на Белене отец Паоло Кортези, инициатор на събитието: „Дойдохме тук, на дунавския бряг срещу остров Персин, за да възпоменем всички невинни жертви на комунистическия режим от близкото минало. Както добре знаете, този остров е българската Голгота, мястото, на което повече от 30 000 невинни българи - „врагове на народа“, са били затваряни, поругавани, експлоатирани и погубвани. Именно тук, на остров Белене, стотици православни свещеници и монахини са живеели и

страдали заедно, обединени от общата вяра.“

Преди отец Паоло да даде думата на президента Росен Плевнелиев, поздрав към всички участници поднесе кметът на община Белене Момчил Спасов.

В своето изложение президентът посочи, че на този ден „сме се събрали на това символично за комунистическите репресии място, за да почетем мъчениците на комунизма и да осмислим наследството на политиката, опитала се да изличи вярата от живота на българското общество.“ Президентът подчерта, че „концентрационният лагер на остров Персин е символ на безпрецедентното политическо насилие, заляло България след 1944 г., и е същинската Голгота за хиляди лагерници, които комунистическият режим се осмелява да нарече „бивши хора“. Урокът от българската история е, че „бивши хора“ няма и не може да има. Паметта за тях и за техните страдания винаги ще ни следва и не може да бъде заличена“, категоричен беше президентът. Държавният глава допълни, че „помирението днес е невъз-

можно без паметта и трябва да стъпи само на истината“. Г-н Плевнелиев каза още: „България не прави изключение от комунистическото насилие, което буквално заля Европа, а и света през XX век. Милиони хора стават жертва на ирационални идеологии, осмелили се да заемат мястото на Бог и да определят съдбата на своя народ. Тези режими - продължи държавният глава - бяха осъдени не само от историята, но и от народите, станали техни жертви. За съжаление - категоричен бе президентът - България е една от малкото европейски страни, в които паметта за жертвите продължава да разделя, а не да обединява нацията.“ По-нататък г-н Плевнелиев призова присъстващите да се радват на свободата, да изповядват религията си и да защитат свободата на другите. „Основният урок от комунистическото минало, който не трябва да забравяме, е, че силно общество се гради само върху здравите местни общности, които не могат да съществуват без вярата и паметта.“ Президентът посочи, че една от сферите на обществения

живот, пострадала най-силно от социалното инженерство на комунизма, е била вярата и духовността.

Президентът припомни, че във времето на комунистическия режим Църквите са били лишени от правото да упражняват своята социална дейност, от правото да работят сред младежите и да отстояват своята вяра. „Целта на тази политика беше вярата да бъде заличена или поне ограничена до най-интимното лично пространство, да стане „невидима“. Плевнелиев добави, че „това отношение на държавата към религията е довело до разпадането на традиционните структури, градени със столетия, без които обществото е невъзможно“. „Общности бяха разрушени, за да отстъпят пред изкуствено създадените „коллективи“ - обобщил държавният глава. - За мен е въпрос на чест и истинска задача да направим така, че преходът да приключи скоро. А той ще приключи, когато милионите българи, независимо от тяхната религия и име, направят своята обективна оценка за миналото.“ Президентът Плевнелиев подчерта, че об-

ществото ни трябва да се гордее, че не е повярвало на режисьорите на прехода, които вече 25 години ни прожектират подменената история за това, какво се е случило по време на тоталитарния режим в България. Комунизмът ще остане в миналото, когато бъде поставен в музеите и учебниците и по един достоен начин кажем истината за него“, завърши президентът.

След г-н Плевнелиев за мъченичеството, за православните свещеници и вярващи, станали жертва на комунистическите репресии и лагери, говори отец Зоран Мамучевски, представител на великотърновския митрополит Григорий. Свещеникът бе категоричен, че само помирението ще излекува жестоките рани на миналото, прошката и любовта към Бог могат да помогнат да живеем и градим един по-добър свят, свят на хармония и любов към ближния.

Следващото изложение бе на пастор Бедрос Алтунян - представител на Евангелския епископален методистки съюз в България. Пастор Алтунян

На стр. 9

Празник на българските мъченици

От стр. 1

рална Италия, отец Пиерлуиджи Ди Еудженио - автор на книги за блажения Евгений, и отец Винченцо Фабри - иконом в Конгрегацията на отците пасионисти. Събитието бе почетено от представители на Българската православна църква, представители на Евангелската методистка църква, от г-н Момчил Спасов - кмет на община Белене, г-н Станислав Благов - кмет на община Свищов, представители на политически партии и обединения от София и Плевен.

Празникът в Белене започна в 10.30 ч. с тържествена литургия в памет на блажените български мъченици Евгений, Павел, Камен и Йосафат. Месата бе отслужена в църквата „Рождение на Блажена Дева Мария“, която е и светилище на блажения мъченик Евгений Босилков. Литургията бе предствотелствана от епископа на Никополската епархия Петко Христов, с когото съслужиха папският нунций в България Анселмо Гуидо Пекорари, апостолическият екзарх Христо Прошков, енорийският свещеник на Белене и ректор на светилището на блажения Босилков отец Паоло Кортези, свещеници от Никополската епархия и от другите епархии в България, свещеници от Италия.

Празничната литургия започна с поздрав от домакина на празника отец Паоло Кортези - енорийски свещеник на

Белене. Проповед пред вярващите и гостите поднесе отец Валтер Гора, енорийски свещеник на катедралния храм „Свети Павел от Кръста“ в Русе. В нея той сподели: „Ако не сме способни да носим малките всекидневни кръстове, няма да можем да носим Христовия кръст и да бъдем разпнати с Него. Този, който не живее в Христос, със сигурност няма да може да Го свидетелства, приемайки мъченичеството.“ По-нататък свещеникът продължи: „Смъртта на Исус още преди да бъде решена от човешки съд, бе решена от страна на самия Исус, дар на Себе Си, дар на Неговия живот. Както казва Исус в Евангелието според Йоан: „Никой не Ми я отнема, но Аз Сам от Себе Си я давам“ (Йоан 10, 18). В тази линия и четиримата блажени мъченици, които днес празнуваме, не са били просто убити, но те са имали волята да даряват своя живот по примера на Исус Христос. Те можеха да избягат; блаженият Евгений можеше да остане в Рим, както го съветваха неговите братя пасионисти и други хора; те можеха да приемат заповедите и указанията, предложени от режима. Нищо от всичко това не направиха - каза отец Валтер. - Те дариха своя живот, изцяло, напълно, до смъртта. Те са искали да бъдат като Исус, решени да тръгнат по пътя към своя Йерусалим, към своята Голгота, към своя Кръст.“

В края на литургията папският нунций монс. Анселмо поздрави всички вярващи и гости и благодари за възможността да служи литургия на празника на четиримата блажени.

След месата настъпи вълну-

ващият момент - откриване на паметник на свети Йоан-Павел II. Специално за тържеството дойде г-н Росен Плевнелиев - президент на Република България. Паметникът бе открит и благословен от монс. Анселмо Гуидо Пекорари. В своето слово монс. Пекорари каза: „За мен е голяма радост и чест да благослова тази статуя на свети папа Йоан-Павел II. Както знаете, той посети България през 2002 г., в Рим провъзгласи за блажен епископ Евгений Босилков през 1998 г., а в Пловдив - тримата свещеници Павел, Камен и Йосафат. Тези три неща го свързват дълбоко и завинаги с българите. Дълги години, сподели монс. Анселмо, работих в Държавния секретариат на Светия престол, когато беше папа Йоан-Павел II. В този период участвах и помагах в осъществяването на неговите проекти и инициативи. Мога да ви уверя, че още през 1992 г. папата имаше намерение да посети България и да провъзгласи за блажени мъчениците, ко-

ито преди малко наименовах. Не мога да премълча това, което още от първите години на понтификата си свети Йоан-Павел II правеше, като се противопоставяше на тоталитаризма, окържавил XX век. Той мечтаеше - продължи нунцийят - и постоянно повтаряше в своите проповеди, особено в тези преди 1989 г., за един обединен европейски континент, един и единствен. Подчертаваше, че Европа трябва да диша със своите два бели дроба - на Изтока и на Запада, еднакво важни и необходими, основани върху християнските корени... Сега неговият образ, каза нунцийят, ще стои тук, в Белене, като място, където се срещат западната и източната култура, близо до мястото, където нашите скъпи мъченици проляха кръвта си в името на вярата си в Бог и стремеха за един братски и по-добър свят. Все пак най-хубавият образ не е тази статуя, а това, което е запечатано вътре в нас. В нас виждаме лика и личността на све-

ти Йоан-Павел II и в нас чуваме даже днес неговите думи.“

В откриването на паметника участие взе заедно с нунция и кметът на община Белене г-н Момчил Спасов.

Паметникът на светия папа се намира на едноименния площад в Белене. Цветя пред него поднесе президентът Росен Плевнелиев. След откриване на паметника слова изнекоха както президентът, така и кметът на общината. В своето слово президентът каза, че „тук, в родния град на блажения Евгений Босилков, на метри от най-страшния затвор на репресивната тоталитарна власт, този монумент ще се извисява като вечен символ на вярата и доброто“. Президентът подчерта изключителната роля на свети Йоан-Павел II в борбата на милиони източно-европейци за свобода и достойнство. Той припомни думите на папата към държавното ръководство в Полша: „Имам чувството, че цялата страна се е превърнала в концлагер.“

Президентът Росен Плевнелиев беше в Белене, за да участва и в кръгла маса на тема „Свидетели на вярата през комунистическия режим“. Кръглата маса се проведе в административната сграда на затвора в Белене. Участници в нея бяха представители на Католическата църква, на Българската православна църква, на Протестантските църкви в България.

В салона на енорията бе подредена изложбата „България 1949 - 1989 г. Забранената истина“. Тя ще бъде открита до 8 декември в Центъра за културно и религиозно възпитание „Блажен Евгений Босилков“.

Росица ЗЛАТЕВА

Кръгла маса в Белене...

От стр. 7

благодари на организаторите, че са направили Евангелските църкви част от празника на мъчениците на Католическата църква. Той говори за безусловното свидетелство на мъченичеството, като се опря на думи на папа Франциск, които - както той призна - много са го впечатлили. Пасторът разказа за няколкото последователни процеса, по време на които както католически и православни свещеници, така и протестантски пастори в България са осъдени на дълги години строг затвор, каторжен труд и са умирали по време или скоро след излежаване на присъдите си.

Предпоследното изложение бе на екзарх Христо Пройков, председател на Епископската конференция на Католическата църква в България. Той сподели своята радост да присъства на откриване паметника на свети папа Йоан-Павел II в Белене, което е станало на толкова високо държавно ниво. Монс. Пройков цитира думи на свети папа, че мъчениците на XX век са повече от всички мъченици от всички векове, взети заедно. Епископ Пройков направи прекрасно свидетелство за дните от своето детство, когато са започнали страшните репресии на комунистическия режим през 1952 г. Разказа за страха в очите на

своите родители, за свещеници, които като дете е познавал и е бил с тях, и които изведнъж са изчезнали. Монс. Пройков разказа как са затворили черквата, в която е кръстен, за посещения от вярващите и как през първите няколко седмици пред нея е стоял даже милиционер, който предупреждавал, че тя не може да бъде използвана за служба. „Всичко това наистина е тъжно - обобщил епископът. - Свещениците на Католическата църква, монаси и монахини, които са преминали през затворите, без да смятаме тези, които без процес са били избити или след процес екзекутирани, всички останали, които излязоха живи от затворите, преминаха през присъди, които взети заедно, са повече от турското робство.“ „Онези - каза монс. Пройков, - които излязоха от затворите през 1963, 1964 и 1965 г., излязоха и никога не говореха или отбягваха да говорят. Тогава те излязоха от затвора, но оставаха в един по-голям затвор, който се наричаше България. Много още неща могат да се разкажат - продължи екзархът, - но ние сме тук точно за това - да споменем тези хора, които с достоинството на своя живот, със

силната си вяра са устояли на всичко. Излязоха от затворите и никой не говореше за отмъщение, никой не говореше със злоба и това беше един великолепен пример за нас, младите.“ Накрая монс. Пройков говори за мъчениците на нашето време, които умират ежедневно за вярата си, умират доброволно за Исус Христос и които дори живеят недалеч от нас. „Всеки мъченик е друг образ на умирация Исус Христос. А това, че сме заедно, е най-хубавото и най-силното доказателство, че последната дума е винаги думата на Бог!“ - завърши епископ Пройков.

Последният доклад на отец Паоло Кортези бе със заглавие „Паметта на мъчениците - невинните жертви от миналото“. В него домакинът и инициатор на кръглата маса отец Паоло разви темите „Да помним, оз-

начава да погледнем назад неприкрито, без да забравяме“ и „Да помним, означава заедно да построим бъдещето“.

След края на кръглата маса президентът Росен Плевнелиев отдаде почит пред паметта на жертвите на комунистическия режим в България, като поднесе цветя пред паметната плоча, поставена на Втори обект - на мястото на бившия лагер на остров Персин, превърнал се в символ на тоталитарното управление у нас. Той бе придружен от кмета на Белене Момчил Спасов, от отец Паоло Кортези и други свещеници, от политици и гости.

Росица ЗЛАТЕВА

9

ИСТИНА
VERITAS

Брой 12 (1493)
декември 2014 г.

20 години присъствие на Салезианите на Дон Боско в България

От стр. 1

20 години изминаха неусетно. Те са с нас и ние сме с тях в радостни и трудни моменти. Иначе казано - не можем едни без други!

Идваха и си отиваха помощници и доброволци от Чехия. Пристигаха помощи от цяла Европа. Постепенно броят на свещениците салезиани се увеличи до седем. Отците поеха грижата и за енориите в Стара Загора, Ямбол, Правдино, Присадец. За кратко се грижеха също за енориите в с. Ново Делчево и Габрово, където оставиха незаличими следи. Следи на вяра, доброта, всеотдайност.

Тръгнаха от Прага на 24 април 1994 г., след кратка обиколка из България се установяват за постоянно в Казанлък на 25 октомври същата година.

На същата дата, но през 2014 г. в Казанлък бе организирано тържество по повод на тяхното 20-годишно присъствие сред нас. Дни преди това започнаха да се събират гости от Чехия и страната. Отците салезиани желаеха да споделят радостта си с всички, които са им помагали през годините с пари, труд, съдействие, молитви. А молитви наистина трябваха! От нашите молитви се нуждаеха и пътуващите на паметната дата гости, защото времето реши да ги подложи на нелепо изпитание. Обилен сняг и дъжд ста-

наха причина част от гостите да се откажат въобще от пътуване, друга част се наложи да се върнат от средата на пътя, трети пътуваха през Балкана в изключително трудна метеорологична ситуация.

Точно в 11 ч. започна тържествената архиерейска литургия, отслужена от епископите Христо Пройков и Карел Хербст от Прага в съслужение с отците салезиани и свещеници от България и Чехия. Скъпи гости на тържеството бяха Негово Превъзходителство Павел Вацек, посланик на Чешката република в България, госпожа Галина Стоянова, кмет на Казанлък, г-н Ярослав Камас, зам.-посланик на Чешката република, отец Гилермо Басанес, отговорен за мисиите на салезианите по света, отец Ярослав Врацовски, отговорен за мисиите на Пражката провинция на салезианите, отец Ян Комарек, експроvincial на салезианите в Чехия, г-н Йозеф Дравецки, експроvincial на Словашката република, помощници и работници от Чехия, монаси и монахини от България и много вярващи. Имаше представители на православните и евангелските деноминации в Казанлък.

В проповедта си монс. Христо говори за началото на дейността на салезианите в нашата страна и им подари специално подготвено пано икона

„Свети Дух“. Последва поздрав от монс. Карел. Отец Гилермо им подари изработен за Общия капитул на салезианите през 2014 г. стъклен блок с изображението на свети Йоан Боско. Областният управител на област Стара Загора Димитринка Петрунова изпрати поздравително писмо с пожелание за дълга и ползотворна работа на отците салезиани в нашата страна. Негово Превъзходителство Павел Вацек връчи на отец Георги - настоятел на салезианското общество в България, сребърен орден на името на Ян Масарик за принос в българо-чешките взаимоотношения. Госпожа Стоянова връчи почетния знак на град Казанлък за добрата им работа с младежите и в частност с ромските деца и юноши. Голяма изненада за всички поднесе семейство Папукчиеви, връчвайки на отците салезиани в България

специално изработен герб на обществото. Герб получи и отец Антонин Коман по повод на неговия 20-годишен престой. Всички отци салезиани в България получиха и персонална чаша с герба на Обществото на салезианите на Дон Боско в България. Здравка Стоева им подари броеница от тюркоаз, специално изработена от нея за повода. Трудно е да се изброят всички подаръци и цветя, които им бяха връчени на този ден.

След службата всички получиха по една брошура за дейността на салезианите в България - година по година, богато илюстрирана със спомени и снимки.

След обяда всички се отправихме към залата на Военния клуб в Казанлък, където ни очакваше кратка, но съдържателна програма: презентация от снимки и дати, песни и танци от ромските деца в Ка-

занлък и Стара Загора. Отец Гилермо взе думата и поздравил отците и присъстващите с чудесно изпълнение на популярна латиноамериканска песен, след която говори за дейността на салезианите по света.

Програмата завърши с общо изпълнение на песен от всички отци салезиани в България, която бе посрещната с буйни ръкопляскания и възторг.

За съжаление времето напредваше, а обстановката по пътищата не се подобряваше. Трябваше всеки да поеме на път, откъдето бе дошъл. Разделихме се с молитва за добър път и пожелание за нови срещи по такива прекрасни поводи.

Инж. Стефан ПАПУКЧИЕВ,
KdV,
Казанлък, председател на фондация „Оазис“ - Казанлък

Папа Франциск в Турция

В края на литургията в патриаршеския храм „Свети Георги“ папа Франциск и Вселенският патриарх Вартоломей подписаха съвместна декларация в Тронната зала на Вселенската патриаршия, в която изразяват общото намерение „да продължат по пътя към единението с цел да се преодолееят, с любов и доверие, препятствията“, които все още разделят двете Църкви.

„Изразяваме искреното и категорично желание за послушание на волята на Господ Исус Христос, да увеличим усилията за насърчаване на единението между всички християни, особено между католици и православни“.

„Не можем да се примирим, че Близкият Изток може да остане без християни, които две хиляди години изповядват Христовата вяра на това място“, подчертават духовните лидери. „Много наши братя и сестри са преследвани и насилствено принудени да напуснат родните домове. Сякаш се е изгубила стойността на човешкия живот, а човекът може да бъде жертван за други интереси. Всичко това среща безразличието на много хора.“

Патриарх Вартоломей, поздравявайки папата, отбеляза

волята на Римския епископ „както и на Свещената Римска църква да продължи устойчивия братски път с нашата Православна църква“... с ясна цел „възстановяването на пълното общение между нашите Църкви“.

Папата от своя страна посочи, че заедно с Вартоломей I двамата са „братя в надеждата“ и подчерта „отговорността“, която предполага „да вървим заедно в тази надежда.“

Като религиозни водачи ние сме длъжни да разобличаваме всички нарушения на достойнството и на правата на човека. Човешкият живот - дар от Бога Творец, има свещен характер. Следователно насилието, което търси религиозно оправдание, заслужава най-енергично осъждане, понеже Всемогъщият е Бог на живота и на мира.

Светът очаква от всички, които казват, че го обожават, да бъдат мъже и жени на мира, способни да живеят като братя и сестри въпреки етническите, религиозните, културните или идеологическите различия...

(Из слово при председателя на Департамента за религиозни дела - Диянет, Мехмед Гьормез)

Казах на президента Ердоган, че би било хубаво всички ислямски лидери - било политически или религиозни - ясно да кажат, че осъждат тероризма. Мнозинството от ислямския народ ще бъде благодарно да чуе това от устата на своите религиозни, политически и академични лидери. Ние всички се нуждаем от световно осъждане...

Подчертавайки, че е законно да се спре агресорът - но винаги като се съблюдава международното право - бих искал да припомня, че не можем да оставим решаването на проблема само на въоръжен отговор.

Папа Франциск се разписа в книгата за гости на мавзолея на Ататюрк: „Пожелавам Турция, която е естествен мост

между два континента, да бъде не само кръстовище на пътища, а място, където всички култури, етнически групи, мъже и жени, изповядващи различни религии, да живеят заедно в диалог.“

Относно молитвата си в Синята джамия до главния мюфтия Рахми Яран папата каза: „Аз бях в Турция като поклонник, не като турист... Видях това чудо (Синята джамия - б.р.), мюфтията ми показа текстовете от Корана, в които се говори за Мария, Йоан Кръстител... И докато ми разправяше тези неща, почувствах желание да се помоля и казах: „Да се помолим малко?“ „Да, да“, отвърна мюфтията. И аз се помолих за Турция, за мира, за мюфтията, за всички, за себе си, от което толкова се нуждаем. Но най-вече се

молих за мир. Помолих: „Господи, нека свършим с войните.“

Папата се срещна на 30 ноември и с главния равин на Турция Исак Халева.

В католическата катедрала „Свети Дух“:

„Животът и мисията на Църквата зависят от Свети Дух. Той прави всички неща. Светият Дух прави единството на Църквата: единство във вяра, единство в любовта, единство във вътрешната сплотеност. Църквата и Църквите са призвани да се оставят за водени от Свети Дух, като покажат разположение на духа към откритост, кротост и послушание.“

Катедралата, която побира около 550 души, бе мястото на литургично честване с междуобреден характер: на латински, но с молитви на арменски, турски, арамейски, сиро-турски, италиански, френски, английски и испански език.

Присъстваха Вселенският патриарх Вартоломей I, сирокатолическият патриарх Игнаций III Юнан, арменският апостолически патриархешки викарий на Истанбул архиепископ Арам Атезиан, сиро-православният

На стр. 11

Само тя...

Рождество Христово! Нова година! Празници за всеобща радост и признателност към Всемиловития Бог, дарил ни дългоочаквания Изкупител, и още една година, пълна с благодати и опрошения; празници, но и повод за размисъл, за оглед на пукнатините в духовния ни живот и за набелязване на необходимия им ремонт, пукнатини, предизвикващи безпокойство, но и страдания - били те телесни, морални, духовни или материални.

„Слава във висините Богу и на земята мир между човеците благоволение“ (Лк. 2, 14). Това е ангелският припев, който в рождественската нощ долита до нас от Витлеем. Къде обаче да открием из планетата Земя този мир? Къде, когато по света се ширят омраза, злопаметност, гонения, атентати, братоубийствени войни? Къде са тези човеци с добра воля, към които е отправен ангелският припев? И колко са държавните ръководители, партийните лидери или хуманитарните организации, които в днешно време все още ратуват за Божия слава?

Честваме Рождество Христово, а мрактът на езичеството се стеле над света. Днес и не от вчера в много страни на християнското благоволение теория и учения ръководят всекидневното на милиони човешки същества. Някои от тях, подложени на подобен обстрел и заразени от тези теории и идеологии, свеждат безусловността на вярата до нещо относително. Въпреки този печален факт християнинът не унива. Християнинът има всички основания да не губи надежда, защото Църквата е Тялото и Невестата на Христос Исус, „нашата надежда“ (I Тимотей 1, 1).

Да! Църквата в своята същност е общност на надеждата. Тя вдъхва на света надежда, като черпи от Основателя си необходимите благодати и сила за тази своя мисия. Тя като вестителка на надеждата приютава в обятията си християнина и го защитава от попълзновенията на съвременното общество, което съзнателно покрива с черното було на забвение християнските си корени.

Младенецът Исус не дойде да спаси само своите съвременници, а всички цветове до окончанието на света. Чрез Тайната на Въплъщението стана човек, за да връчи на човека пътеводителя на благодатния и вечен живот, написан със скъпоценната Му кръв. В замяна светът следва да приеме Христовото благовестие за мир и братолюбие.

И тъй, само родената от Христовото Въплъщение цивилизация може да реши жизненоважните проблеми на човека, блуждаещ из тъмата на вседозволеност. „Само християнската цивилизация може да бъде тази жизнена среда, чийто залог е дневната и утрешната съдба на света“ (Свети Йоан-Павел II на среща с кардиналите, 5 ноември 1979 г.). Ето защо християнинът, убеден в тази вековечна истина, велегласно изповядва, че светът се нуждае от християнската цивилизация, защото тя е крепост на надеждата за победа над езичеството в съвременния свят, защото тя е и опора на надеждата ни за спасение (вж. Римляни 8, 24).

С пожелания за светли рождественски празници и благодатна нова 2015 година към всички читатели на в. „Истина-Veritas“.

И-У

По пътя на молитвата

Послание на папа Франциск за юбилейната година на света Тереза Авилска

Света Тереза Авилска ни учи, че пътят към Бог е също път към хората. Това пише папата в посланието си към епископа на Авила, Испания, в деня, в който Църквата възпомена литургично света Тереза Исусова (15 октомври). Посланието на Римския епископ е отправено в началото на юбилейната година за 500-годишнината от рождението на светицата от Ордена на босоногите кармити и църковен учител (28 март 1515 - 15 октомври 1582). В посланието си Светият отец призовава вярващите да „вървят по пътищата на нашето съвремие с Евангелието в ръка и със Свети Дух в сърцето“.

На 28 март 1515 г., припомня папата, в Авила се ражда момиче, което един ден ще бъде познато като света Тереза Исусова. „С приближаването на петото столетие от нейното рождение отправям погледа си към този град, за да благодаря на Бог за дара на тази велика жена и да насърча вярващите от диоцеза на Авила и всички испанци да се запоз-

наят с историята на тази бележита основателка, така както и да четат книгите ѝ, които заедно с нейните дъщери от многобройните кармилски манастири по света продължават да ни казват коя е и каква е била света Тереза и на какво може да научи съвременните мъже и жени.“ Като следваме примера и учението на светицата, подчертава папа Франциск, „ще се научим да бъдем поклонници, защото именно образът на пътя обобщава много добре нейния живот и дело“. Той припомня четирите пътя, посочени от света Тереза: пътя на радостта, на молитвата, на братските отношения и на присъединяването към времето, в което живеем. Тереза Исусова призовава монахините „да вървят радостни в служението, защото истинската святост е радост. Тази радост е път, който трябва да продължи през целия живот. Не е мигновена, повърхностна, неспокойна“.

Светицата, продължава папа Бергольо, „извървя също и пътя на молитвата“. Да се молиш, появява той, „не е форма на бягство, нито затваряне в себе си или изолиране, а напредване в едно приятелство, което расте толкова повече, колкото по-често се срещаше с Господ - истинския приятел и предан спътник. Молитвата преодоля-

ва песимизма и поражда добри инициативи“. Този път, предупрежда Светият отец, „не можем да го извървим сами, а заедно с другите“. За светицата реформаторка пътят на молитвата преминава през пътя на братските отношения в лоното на Майката Църква. Този бе нейният пророчески отговор, роден от божественото вдъхновение и от нейната женска интуиция, за проблемите на Църквата и обществото по нейно време. „Как бих искал - споделя папата - днес да има по-братски християнски общности, които да вървят заедно в истината на смиренното, което ни освобождава от нас самите, за да обичаме по-добре и повече другите, по-специално бедните! Няма нищо по-красиво да живеем и умрем като че да на тази Майка Църква!“ Папата се спира и на мистичния опит на света Тереза, който „не я отделя от света, нито от безпокойствата на хората“. Днес Тереза Исусова, посочва той, ни казва: „Моли се повече, за да разбереш изцяло това, което се случва около теб и да дадеш най-добро“. Това е „реализмът на света Тереза, който изисква дела на мястото на емоциите и любов вместо мечти - реализмът на смиренната любов пред тягостния аскетизъм“.

10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 12 (1493)
декември 2014 г.

Започна Годината на богосветения живот

На 29 ноември 2013 г. папа Франциск в края на среща със 120 настоятели на мъжки монашески общности обяви, че 2015 г. ще бъде Година на богосветения живот.

На 31 януари 2014 г. префектът на Конгрегацията за богосветен живот и генералният ѝ секретар обясниха на пресконференция, че годината се базира на 50-годишнината от публикуването на декрета Perfectae Caritatis на II ватикански събор и посочиха нейните главни цели:

1. Да се благодари на Бог за дара на посветения живот и особено за петдесетте години на обновяването му в съответствие с указанията на събора.

2. Да се приема бъдещето с надежда, уповавайки се на

Господ, на Когото посветените отдават целия си живот.

3. Да се живее настоятелно със страст, като се евангелизира собственото призвание и като се свидетелства на света колко е красиво да следваш Христос по многобройните начини, в които се изразява посветеният живот.

Бяха определени и основните дати на Годината на посветения живот:

- 30 ноември 2014, първа неделя на адвента - откриване на Годината на посветения живот

- от 22 до 24 януари 2015 г. - икуменична среща с участието на богосветени от другите християнски деноминации в рамките на осемдневната молитва за християнско единение

- от 8 до 11 април 2015 г. - среща за обучаващи.

- от 23 до 26 септември 2015 г. - среща за млади посветени

- от 18 до 21 ноември 2015 г. - срещи според формите на богосветен живот: монашески живот, светски общности и др.

- от 28 януари до 1 февруари 2016 г. - симпозиум за богосветения живот

- 2 февруари 2016 г., представяне на Исус Христос в храма - закриване на годината.

Десетки хиляди млади хора в Прага

Европейската среща, водена от общността Тезе, ще се проведе в Прага от 29 декември 2014 г. до 2 януари 2015 г. В края на една година, белязана от стогодишнината на Първата световна война, конфликта между Русия и Украйна, европейските избори, тази среща ще бъде знак за мир и помирение, демонстриран от десетки хиляди млади участници от целия континент. Вече можем да отбележим някои акценти:

- Младостта. Участниците - на възраст от 17 до 30 години, ще преживеят по различен начин края на годината - в молитва, срещи, споделяне и солидарност. Близо 2000 млади франкофони от Франция, Белгия и Швейцария вече са се записали.

- Европа. С оглед на ставащото, присъствието на 2600 младежи от Украйна, на повече от 1000 от Беларус и няколко стотици от Русия ще й придаде особено значение.

- Помирение между Изтока и Запада. Преди 24 години, едва паднала Берлинската стена, Тезе организира европейска среща в Прага. Какъв път е изминат от 1990 г. досега!

- Духът на поклонение. Участниците в срещата - православни, протестанти и католици, ще се събират три пъти на ден за обща молитва: сутрин в приемните енории, на обед в църквите в центъра на града, а вечер в изложбения център Letnany около братята от общността на Тезе.

- Икуменизъмът. Отговорниците протестанти, католици и православни в Прага подготвят срещата заедно с братята от Тезе и с международен екип от петнадесетина млади доброволци. Ще присъстват епископи и пастори от различни страни. Очакват се приятелски послания от папа Франциск, от източните патриарси, от англикански и реформирани лидери.

- Срещата с другия. Работна среща ще се състои в синагогата в Прага. А и невярващи семейства ще приютят млади християни.

- Ангажимент на обществото. Изтъкнати представители на гражданското общество ще участват в следобедните работни срещи. Очакват се поздравления към участниците от генералния секретар на ООН и от председателя на Европейския съвет.

- Гостоприемство. Благодарение на гостоприемството на целия регион хиляди поклонници от различни страни ще бъдат настанени в частни домове.

✓ **Пълната програма, практическа информация и посланието на брат Алоис, приор на Тезе, могат да бъдат прочетени през декември на сайта www.taize.fr/fr**

✓ **Журналистите, които желаят да следят отблизо европейската среща, вече може да се регистрират онлайн, за да получат акредитация: http://www.taize.fr/en_article15985.html**

Кардинал Сара е новият префект на Конгрегацията за Божествения култ и тайнствата

Папа Франциск назначи за префект на Конгрегацията за Божествения култ и тайнствата кардинал Роберт Сара, който до този момент бе председател на Папския съвет „Cor Unum“. От август т. г. постът беше вакантен след назначаването на кардинал Антонио Канисарес Ловера за архиепископ на Валенсия.

Кардинал Роберт Сара е роден през 1945 г. в Урус, Гвинея. След свещеническото ръкоположение завършва магистърска степен по богословие в Папския григориански университет в Рим, специализирайки в областта на Свещеното писание в Папския библейски институт и в Библейския институт в Йерусалим.

След завръщането си в родината е назначен за енорийски свещеник, като същевременно е и ректор на семинарията „Йоан XXIII“ в Киндия. През 1979 г. Йоан-Павел II го назначава за архиепископ на Конакри. След години на усиlena пасторска дейност в Африка през 2001 г. е назначен за секретар на Конгрегацията за евангелизация на народите - до 7 октомври 2010 г., когато Бенедикт XVI го назначава за председател на Папския съвет „Cor Unum“, въздигайки го в кардиналски сан по време на консисторията от 20 ноември 2010 г.

Винаги ще нося мил спомен от България

През декември 1934 г., т.е. преди осемдесет години, след блестящо изпълнение в продължение на десет години мисия като апостолически делегат в България архиепископ Анджело Ронкали, верен на правилото „Oboedientia et Pax“ (послушание и мир), отпътува за Турция. В деня на сбогуването той връчи на всички българи визитната си картичка. Върху нея с много обич бе нарисувал поставена на прозореца на дома си запалена свещичка в знак на покана, че в този дом всеки българин ще бъде посрещнат като брат.

На 30 декември 1944 г. Месемврийският архиепископ Анджело Ронкали вече като апостолически нунций каца на парижкото летище Виланкур и поставя запалена свещичка на прозореца на резиденцията, намираща се на авеню „Уилсон“ №10 в Париж, готов да посрещна българи без разлика на вероизповедание и политически пристрастия. А те ще се възползват от гостоприемството на монс. Ронкали с надеждата, че проблемите им ще бъдат решени и молбите им -

удовлетворени, разчитайки на неоспоримия му авторитет пред правителствата на победителите във II световна война, пред международните организации, партийни лидери и дори пред съдиите в Нюрнберг.

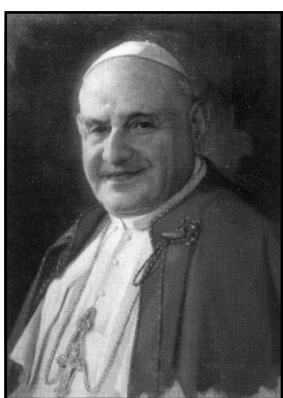
Кои са тези българи? Дневникът на апостолическия нунций ще отговори на този въпрос. Бихме могли да уподобим този дневник на своеобразен фотоалбум, в който откриваме образите на „герои“ от нашата история, както и образи на обикновени наши сънародници. И тъй, нека прелистим този дневник - поне за първите две-три години, когато неговият автор е вече на хиляди километри от България.

7 януари 1945 г. - празник на Светото семейство. Тази заран в молитвите си споменах три семейства: 1 - моето семейство, 2 - царското семейство на България, 3 - всички страдащи семейства във Франция.

29 март 1945 г. - Велики четвъртък. След обяд пред изложеното Свето причастие се молих и за моите приятели от Източна Европа.

28 март 1946 г. Приех генерал Маринов, български посланик в Париж.

7 юни 1946 г. В 16 ч. приех

следователя във връзка с разпита на Фон Папен, бивш посланик на Германия в Анкара, по делото срещу нацистите в Нюрнберг.

18 юни 1946 г. Среща с председателя на Народното събрание Васил Коларов на обяд при българския посланик.

10 юли 1946 г. Приех г-жа Станчова, съпруга на Иван Станчов.

6 август 1946 г. Не можах да откажа да приема г. Алекс Богоявленски, който ми предаде писма и новини от роднините си в София.

21 август 1946 г. Среща с Кимон Георгиев и Георги Кулишев в чешката легация.

22 август 1946 г. В 17 часа приех г. Кулшев - българския външен министър, придружаван от отец Озон Дампера, успенец.

24 август 1946 г. Вечерта поверителна вечеря за посредничество.

Присъстват Кимон Георгиев, министър-председател, Кулишев, министър на външните работи, Коларов, председател на парламента, генерал Маринов, български посланик в Париж, отец Озон, председател на Отците успенци в Пловдив, и аз.

20 април 1947 г. Годинишна от пристигането ми в България: сега изпълнена със спомени, по-трогателни след промените

в тази страна.

26 май 1947 г. Посети ме г-жа Моте Стойкова, позната от София и Истанбул, която ми предаде важни новини от българи, мои познати. Дядо й Добрович, тъй добър към мене, е покойник. Майката и сестрата на Станчов са в Швейцария, Иван и семейството му - в Америка. „В София Мушанов и Буров са живи. Митрополит Стефан както винаги обслужва лицемерието; освен двадесет хилядите комунисти, които управляват страната, всички треперят под игото и очакват края.“

17 юни 1947 г. - Празник на блажена Емилия Виалар (основателка на сестрите на свети Йосиф на Явлението, чиито колежи бяха в София, Пловдив и Бургас - б. а.). Поканен от тях на обяд, почувствах се много добре, спомняйки си годините, когато бях в България.

23 октомври 1947 г. Посети ме д-р Антон Червенаков от София.

24 октомври 1947 г. Среща с д-р Антон Червенаков, поканен на закуска. Говорихме за положението в България. То е тъжно и трагично: всъщност вече никой не споменава царското семейство. А през десетте години, когато бях в България, то бе всичко.

17 януари 1948 г. Приех Евгени Силянов, бивш съветник в българската легация в Париж.

12 февруари 1948 г. Приех Евгени Силянов.

5 юли 1948 г. Приех младия българин Бадоев от Бургас.

12 септември 1948 г. Среща с Дон Галони в Рим, изключително ценна.

13 септември 1948 г. Вечерта продължителен разговор с Радослав Носоев за положението в България. Тази заран отслужих светлата литургия за цар Фердинанд, починал вчера или завчера в Кобург. Какви трагедии съхранява историята за народите и монархиите!

8 октомври 1948 г. Среща с Васил Коларов, ръководител на правителството в София, придружен от проф. Владимир, посланик в Париж.

23 октомври 1948 г. Приех генералната председателка на сестрите облатки - успенки, и настоятелката на сестрите облатки във Варна.

5 ноември 1948 г. Приех г. Евгени Силянов от София.

След прочита на дневника с българско присъствие твърденията, че поканата му към всеки българин е „продиктувана от църковно-политическите интереси на Католическата църква“, звучат смехотворно. Месемврийският архиепископ Анджело Ронкали и като Римски първосвещеник напълно по човешки запази мил спомен от България, за което свидетелства и обръщението му „Urbi et Orbi“ в деня на коронацията му на 4 ноември 1958 г., в което спомена България, „където срещна от двете страни на Балкана един честен и трудолюбив народ“.

Иван ТЕОФИЛОВ